

Sygn. akt V KZ 44/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 19 października 2020 r.

w sprawie **T. S.**

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego w przedmiocie uznania za niedopuszczalny wniosku o wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt III K (...)
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany T. S., powołując się na przepisy art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., wystąpił o podjęcie z urzędu działań zmierzających do uchylenia wyroku w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt III K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...). Podstawą wniosku była teza o oczywistej niesprawiedliwości wyroku skazującego w/w odwołująca się do argumentacji kwestionującej ustalenia faktyczne determinujące postać zamiaru przypisanego skazanemu.

Zarządzeniem z dnia 10 września 2020 r., V KO 55/20, upoważniony sędzia Sądu Najwyższego uznał wniosek skazanego za niedopuszczalny i odmówił jego przyjęcia.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył zażaleniem skazany T. S. wywodząc, że jego inicjatywa nie była w istocie wnioskiem o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie, lecz zmierzała do uruchomienia działania organu procesowego ex officio – w nawiązaniu do przesłanki rażącej niesprawiedliwości orzeczenia wymienionej w art. 440 k.p.k., jako podstawy przekroczenia granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego T. S. nie okazało się zasadne. Postępowanie karne w niniejszej sprawie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...). Tym samym, wzruszenie orzeczenia, którym w tym postępowaniu rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej skazanego, może nastąpić w drodze nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Jednym z nich jest wznowienie postępowania uregulowane w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego, gdzie enumeratywnie wymieniono podstawy prawne takiego postąpienia.

Stosownie do dyspozycji art. 540 § 1 - 3 k.p.k. oraz art. 540b § 1 k.p.k. postępowanie sądowe wznawia się jeżeli:

- w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia;
- po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody określonej kategorii nie znane przedtem sądowi;
- stwierdzono niezgodność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, przepisu prawnego, na podstawie którego wydano kwestionowane orzeczenie;
- potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez RP;
- sprawę rozpoznano pod nieobecność oskarżonego, któremu nie doręczono zawiadomienia o terminie posiedzenia lub rozprawy albo doręczono je w inny sposób niż osobiście i wykazano, że nie wiedział on o terminie oraz możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność, ponadto

- na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. postępowanie wznawia się z urzędu w wypadku wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k., tj. bezwzględnych powodów uchylenia orzeczenia.

Jak wynika z powyższego zestawienia, podjęcie z urzędu działań zmierzających do wznowienia postępowania jest – z mocy ustawy – ograniczone do sytuacji, gdy zostaną ujawnione uchybienia o charakterze bezwzględnym, należące do katalogu zamieszczonego w art. 439 k.p.k.

Wśród tych podstaw nie ma jednak przesłanki rażącej niesprawiedliwości orzeczenia o jakiej mowa w przepisie art. 440 k.p.k., przywołanej przez skarżącego, która to regulacja może znaleźć zastosowanie na etapie prowadzenia zwykłej kontroli instancyjnej, tj. w odniesieniu do orzeczenia jeszcze nie mającego waloru prawomocności.

W realiach tej sprawy zatem, kwestionowane przez skarżącego zarządzenie stwierdzało nie budzący wątpliwości fakt kontestowania przez autora wystąpienia ustaleń faktycznych odnoszących się do postaci zamiaru z jakim działał sprawca czynu zabronionego, co nie dawało żadnej podstawy do podjęcia z urzędu działań zmierzających do wzruszenia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...), prawomocnie rozstrzygającego zagadnienie odpowiedzialności karnej T. S. za przypisanym czyn.

Tym samym nie było również podstaw do uwzględnienia zażalenia wniesionego przez skazanego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.